

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Άς γίνη το θέλημα του Θεού !
 Σηκώθηκε έπειτα άποχαρμένη τον Χάρλεϊ κι έφυγε.
 Δεν είχε πειρά καμιά δουλειά στο Παρίσι. Έπρεπε να φύγη ά-
 μέσως για τ' Έκουέν. Πέρασε από ένα πανδοχείο, τοίμασε ένα
 άμάξι με δυο άλογα, ζευγμένα τ' ένα μπρός και τ' άλλο πίσω, ξα-
 πλώθηκε σ' αυτό και ξεκίνησε για την έπιπλί του.
 'Ο καρφός ήταν θαυμάσιος... Τ' άλογα έτρεχαν καλλάζοντας στον
 έξογκό δρόμο. 'Ο άμαξάς τραγουδούσε, ψηλά στο κάθισμά του,
 σκάζοντας τ' ο καμουτσιόκι του στον άέρα...

Βυθισμένη στις σκέψεις του δ' Ιωάννη, Τρεμιέ δεν άργησε ν'
 άποκομηθ'η. Κοιμήθηκε βαθειά αι τις έξ ώρες που κράτησε τ' ο
 ταξίδι του και δεν ξύπνησε παρά τ' η στιγμή που στάθηκε τ' άμά-
 ξι του μπρός στην πόρτα τ' ης έπαυλάου του.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ

— Ά λ' φτάσαμε κι' όλας !... Εσφόνησε δ' Τρεμιέ άνοιγοντας τ' α
 μάτια του. 'Επί τέλους... Είχα πηδήσει τόσο τ' ησυχία σιτάκι μου!..
 Συγχρόνως έφτασε κι' δ' Ιουδελέττος κρατώντας ένα λυγνάρι ά-
 ναμμένο. Είχε νυχτώσει πειά... Μόλις δ' άγαθός κηπουρός άντικρυ
 τον κύριό του άρχισε ν' άφρονίζει και ν' αθρηνοδ'η άελαποιμένα :
 — Άχ ! φτωχέ μου κύριε !... Κύριέ μου, είσαοτε σεις !... Θεέ
 μου, πώς νιώθετε τόν άυτ' ο σας ; Θέλετε ν' ας βοηθήσω ν' α κα-
 τ'εβ'η ; Πονάτε πολύ, καλέ μου κύριε !..
 Συγχρόνως δ' Ιουδελέττος άπλωσε τ' α γερά μπράτσα του, σήκωσε
 τόν κύριό του, τόν έβγαλε έξω άπ' τ' άμάξι και τόν κουβάλησε
 έτσι ως τ' ο κρεββάτι του.

— 'Ο Τρεμιέ τάχε χάσει. Δεν καταλάβαινε τίποτε άπ' όλα αυτά, ή
 φροντίδες αυτές του κηπουρού τόν τ' εόαστιον. 'Η εκπληξή του
 τέλος έκουφωθή όταν άκουσε τόν Ιουδελέττο ν' α τ' ο λέει :

— Μην κουνιέστε καθόλου, καλέ μου κύριε ! Στα-
 θ'ητε ν' ας γύσω έλαφρού-έλαφρού. Δεν θ' α πονέ-
 σετε καθόλου ..

'Ο Τρεμιέ δεν κρατήθηκε πλέον. Πήδησε κάτω
 άπ' τ' ο κρεββάτι και ρώτησε τόν κηπουρό του, δ' ο-
 ποίος βλέπειάς τον όρθιο τάχε χάσει :

— Τι κωμωδία εν' αυτή, άνόητε ; Τι έπαθε ;
 — Πώς, κύριε, δεν σπάσατε τ' ο πόδι σας ;... Ξεφώ-
 νησε δ' Ιουδελέττος.

— Θά σου π'άσω τ' ο κεφάλι, αν δεν μου π'ης τι
 σημαίνουν δ' α αυτά !..
 — Τι σημαίνουν δ' α αυτά ; Ξέρω κι' εγώ πειά !
 Άρχιζω ν' α τ' α χάνω !... Φαίνεται πως μ' ας γούλασε...
 — Πουός σ' ας γέλασε ; Τι θ'ες ν' α π'ης ; Πού εν' η
 κόρη μου, που εν' η Μαρίτια ;
 — Η κ. Ιωάννα !... Η Μαρίτια !... Μά έφυγαν
 για ν' αθουν ν' ας βρουν και ν' ας περιποιηθ'ουν. 'Οστε δεν
 έχετε χτυπήσει ; Δεν άναποδογ'ησατε τ' άμάξι ; Πέστε μου που πο-
 νάτε, κύριε μου. Θά σ' ας τ' αρω και θά σ' ας περάσι !..

'Η δυστυχημένη νέα έγινε άνο-κάτω...

'Ο Τρεμιέ έγινε έξω φρενών.
 — Άχρεϊτε ! φώναξε στ' ον Ιουδελέττο, π'ες μου άμέσως τι συ-
 ν'εβ'η. Τι ιστορία εν' αυτή που μου διηγείσαι ; Πού εν' η Ιωάν-
 να ; Μίλα γογγυρα, αν θ'ες ν' α μη σ' ε πνέω ! Πού εν' η κόρη μου ;
 — Έφυγε, κύριε, έτρεξε ν' αθη ν' ας συναντήση.
 — Γιατί ; Τι σ' ας εβαν ; Ποιός σ' ας κοροΐδενε ; Μίλα άνόητε!..
 — Έδω και δυο ώρες, κύριε, ήθε ένας άνθρωπος, ζήτησε την
 δεσποινίδα Ιωάννα και τ' ης ειπε πως τ' άμάξι σας άναποδογ'η-
 νος στ' ο δάσος Μονγορανού και πως σπάσατε τ' ο πόδι σας ! Μόλις
 τ' ακουσε αυτό ή Ιωάννα λίγο έλειψε ν' α λιποθυμήση. 'Η δυστυ-
 χ'ομένη νέα έγινε άνο-κάτω ! Σήκωσε τ' α χέρια τ' ης ψηλά κι' άρχισε
 ν' α κλαί' άπαρηγόρητα. Άμέσως ύστερα φώναξε την κυρά Μαρίτια
 κι' έφυγαν μαζί με τόν άνθρωπο εκείνο για ν' αθουν ν' ας βρουν.
 'Ο Τρεμιέ έγινε κατάπλομος, έννοιωσε τ' α γονάτα του ν' α τρέ-
 μουν. 'Η καρδιά του χτυπούσε, χτυπούσε δυνατά... Άρταζε τόν
 Ιουδελέττο άπ' τ' ούς ώμους και τ' ού φώναζε με φωνή ύπόκωφη,
 σφάχωντάς τον προς τ' ην πόρτα :

— Τρέξε !... Πάρε τ' ο τούφκι σου και φέρε μου τ' α πιστόλια
 μου ! Τρέξε γογγυρα ! 'Ο Θεός ν' α δώση ν' α μην εν' η
 άργά πειά !..

Τι είχε συμβεί λοιπόν στ' ο σπίτι του Ιωάννου Τρε-
 μιέ, εν' α αυτός έταξείδενε άπ' τ' ο Παρίσι προς τ' ην
 Έκουέν ;
 Τίποτε περισσότερο βέβαια άπ' δτι διηγ'ηθηκε δ'
 Ιουδελέττος στ' ον κύριό του.
 Ένας άνθρωπος ντυμένος με ρούχα χωρικού πα-
 ρουσιόστηκε στην Ιωάννα Τρεμιέ και τ' ης ειπε πως δ'
 πατέρας τ' ης είχε σπάσει τ' ο πόδι του, καταμής στ' ο

δάσος, εν' α γύριζε άπ' τ' ο Παρίσι στ' ην έπιπλί του. 'Ο άνθρωπος
 αυτός φαινόταν βέβαια ύποπτος. 'Ο άνθρωπος αυτός έμοιαζε κατα-
 πληκτικά με τ' ο πρόσωπο που παρακολουθούσε και κατασκοπέυε τόν
 Τρεμιέ στ' ο Παρίσι. Μά ή Ιωάννα δεν είχε καιρό για ν' α καθήση
 και ν' α ψυχολογήση τόν άγνωστο έπισκέπτη τ' ης. 'Ο πατέρας τ' ης
 είχε τραυματιοθ'η. Έπρεπε ν' α τρέξη εις βοήθειάν του. Έφριζε λοι-
 πόν ένα σάλι επάνω τ' ης, πήρε και τ' ην κυρά Μαρίτια και άκολού-
 θησε τρέχοντας τ' ο χωριάτ'η. Έτρεξε, έτρεξε σάν τρελλή, πηδούσε
 τούς θάμνους και τ' α χαντάκια, πετούσε !.. Κάθε τόσο γύριζε και
 ρώταγε τόν άγνωστο :

— Είπε άκόμη μακριά ; Πού έχει πέσει δ' φτωχός μου πατέρας ;
 — Όταν έφτασαν στ' ο π' ο πυκνό μέρος του δάσους δ' άγνωστος
 τ' ης ειπε :

— Λίγα βήματα άκόμα, δεσποινίς, και φτάνουμε...
 'Η Ιωάννα έτοιμαζόταν ν' α συνεχίση π' ο γοργά τ' ο δρόμο τ' ης,
 όταν άξαφνα, πρόβαλαν πίσω από μερικούς θάμνους δυο ίππότες.
 Φορούσαν κι' οί δυο προσωπίδες και ήσαν πάνοπλοι. Χωρίς ν' α που-
 λ' έβλεπε, π' ηδησαν κάτω άπ' τ' α λόγια τ' ος κι' εν' α ένας άρταζε κι' ε-
 φρίμωσε τ' ην κυρά Μαρίτια, δ' άλλος έσήκωσε τ' ην Ιωάννα στ' ην
 άγκαλιά του και κοβίλασε στ' αλόγο τ' ο !

'Ολα αυτά έγιναν μ' έξαιρετική γοργότητα. 'Η δυο γυναίκες
 επάλυν ην δυο μορφοσαν για ν' α ξεψύγουν, μά δεν
 τ' ο καθ' ομ' ας.

— Βοήθεια !... Βοήθεια !... Ξεφώνησε έντρομη ή
 Ιωάννα.

Μά κανείς δεν ύπήρχε εκεί γύρω για ν' α τις ά-
 κούση. 'Ο δεύτερος ίππότης είχε ανεβάσει επίσης τ' ην
 κυρά Μαρίτια στ' αλόγο του κι' έτοιμαζόντουσαν ν' α
 φύγουν, όταν έξαφνα τ' ος έφραζε τ' ο δρόμο ένας
 τρίτος ίππότης, δ' όποιος έφτασε τ' η στιγμή εκείνη
 καλλάζων.

Οί δυο προσωπίδοφόροι βλέποντας τόν τρίτο αυ-
 τόν ίππότη ν' α τους φράζε τ' ο δρόμο τραβήξαν τ' α
 ξίφη τους και τ' ού φώναξαν :

— Τόπο !... Τόπο !..
 — Μά δ' ίππότης δεν παραμείρισε καθόλου. Άν-
 τιθέτως τραβήξε κι' αυτός τ' ο ξίφος του κι' έτοιμά-
 στηκε ν' α χτυπήη μαζί τους :

— Πισο, άθλιε, οδούλαξαν φρενιασμένοι από θυ-
 μ' οί άπαγωγεις. Τραβήξω άπ' τ' ο δρόμο μας αν
 δ' ε θ'ες ν' α στείλωμε μέσα σ' α λίγα δευτερόλεπτα
 ν' α βρη ; τούς μακαρίτας προγόνους σου !..
 — Χμ... Αυτό θ' α τ' ο δώδεμο. παλληκαράδες μου,
 άποκρίθηκε δ' ίππότης. Δεν θ' α σ' ας άφήσω, διαβόλε,
 ν' α φύγτε τόσο εύκολα... Άφήστε γογγυρα έλεύθε-
 ρες τ' ας χωρίες, κακοθύροι !..

— Άντιχώρα, άρχιτε !..
 'Ο ίππότης αντί απαντήσεως τραβήξε τ' ο πιστόλι
 του κι' έπροβόλησε έναντιον του ένός τ' ον άπαγω-
 γέου. 'Ο προσωπίδοφόρος άφησε μ' α κραυγή πόνου και γκεμιστήκε
 κάτω άπ' τ' αλόγο τ' ο !

Τ' ην ίδια στιγμή δ' άλλος άπαγωγέος, που κρατούσε τ' ην Ιωάννα,
 άφησε κατά τ' ο ίππότη κραυγάζοντας :

— Θά τ' ο πληρώσει με τ' η ζωή σου, άθλιε !
 — Αυτό θ' α τ' ο δώδεμο. άποκρίθηκε δ' ίππότης. Οί δυο άνδρες
 ρίχτηκαν δ' ένας έναντιον τ' ού άλλου κι' άρχισαν ν' α ξιφομαχούν
 με λύσσα...

Στ' ο μεταξύ αυτό ή κυρά Μαρίτια, έλεύθερη πλέον έφ' οσον δ'
 προσωπίδοφόρος που τ' ην κρατούσε είχε χτυπηθ'η, έτρεξε κοντά
 στην κυρία τ' ης, και με κίνδυνο ν' α χτυπηθ'η άπ' τ' ούς ξιφομαχόντας,
 καθόρθωσε ν' α τ' ην τραβήξ'η άπ' τ' αλόγο τ' ον άπαγωγέος τ' ης, ν' α
 τ' ην πάρη στ' ην άγκαλιά τ' ης και τ' ην πλαγίση στ' α χόρτα.

Η άτυχη κόρη είχε λιποθυμήσει !..
 'Η πάλη τ' ον δυο άνδρων εξακολουθούσε άγρια, λυσώδης.
 Έξαιρα έκοψε τ' ο φερό τ' ο καπέλου τ' ο νέου.

— Άτιμε !... οδούλαξε δ' ίππότης, θέλεις ν' α με δολοφονήσι !..
 Τώρα θ' α σου δείξω εγώ !... Φορξίς προσωπίδα, μά θ' α σ' ε σημάδεψω
 για ν' α σ' ε γνωρίξω στ' ο μέλλον...

Συγχρόνως κέντησε τ' αλόγο τ' ον, ώρημας έναντιον
 του και τόν έτραυματίσε στ' ο μ' ατωπο, με τ' ο ξίφος του !

'Ο προσωπίδοφόρος έξέμ'ηθ'η.
 — Δεν θ' α με δ' ης ποτέ, δ' ε θ' α με συναντήσης πο-
 τε στ' ον επάνω κόσμο, τ' ού ειπε, γιατί θ' α σ' ε σκοτώσω
 και τώρα άμέσως μάλιστα...

Συγχρόνως έναπιησε τ' ο ξίφος στ' ο χέρι και επέ-
 πσε κατά τ' ον αντίπαλό του.

(Άκολουθεί)